

forslag. Der er intet i forslaget, hvoraf det fremgår, at man vil sikre, at den viden og den forskning ikke bliver smidt væk, at den forskning vil fortsætte på Statens Serum Institut, og at man fortsat vil udvikle de produkter, instituttet er i gang med at udvikle.

Så til fru Else Theill Sørensen angående blodprodukter: Det er rigtigt, at der står, at tapning i Danmark kun må ske med henblik på, at blodet bliver udnyttet i Danmark, men det røde blod bliver jo på sygehusene, og det er resten, blodplasmaet, der bliver udviklet forskellige produkter af. Men det er jo fremgået af både bemærkningerne og også af debatten her, at man forestiller sig, at det kan blive blandet sammen med blod fra flere andre lande, og dermed må det jo også kunne sælges i flere andre lande, ligesom blodprodukter fra andre lande vil kunne sælges i Danmark. Der er ikke noget i lovforslaget, der forhindrer hverken det ene eller det andet.

Man kunne også forestille sig en situation, hvor det firma, der står for produktionen af blodprodukterne til det danske marked, af en eller anden grund vælger at sige: Jamen det er ikke rentabelt længere, så derfor lukker vi ned. Så tager det altså noget tid at finde noget andet. Det kunne også være, det firma gik konkurs. Vi har set i Australien, hvor et stort forsikringselskab gik konkurs, hvad det har betydet for sundhedsvæsenet dernede, fordi en stor del af det var på private hænder, så det har konsekvenser, når man privatiserer inden for sundhedsområdet.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg vil godt gentage, at efter min mening er der ikke tale om en produktion, men tale om en behandling. Amterne afleverer det blod, der tages til behandling, de får det tilbage, som de skal bruge, og er der noget, som amterne ikke selv kan bruge – det indgår naturligvis i aftalen, at de får det, de skal bruge, og det ville da være tåbeligt, hvis de ikke bad om at få det, for det er jo det, det hele handler om – kan udbyderen, altså den, som byder på at behandle blodet, sælge det og i øvrigt derved billiggøre behandlingen af blodet til gavn for det danske sundhedsvæsen og vore patienter.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Fru Line Barfod taler enormt meget om forsyningssikkerhed og den frygt, fru Line Barfod måtte have for, at hvis man udbød behandlingen af blodet eller plasmaet til et privat firma, der går ned og hjem eller går konkurs, eller handelen ikke længere er rentabel, står vi med et problem. Men i dag har Statens Serum Institut eneret på at behandle blodprodukter og fremstille blodprodukter, og hvis blodet en dag blev forurennet på grund af, at der skete noget med maskineriet inde på Statens Serum Institut, ville Danmark rent faktisk stå i den samme problemstilling: man får fremstillet alle sine blodprodukter ét sted, og hvis det sted i en periode var sat ud af kraft, fordi maskineriet var blevet forurennet med noget blod, der indeholdt nogle sygdomme, ville vi ikke havde noget sted i Danmark, hvor man kunne fremstille de danske blodprodukter. Kunne fru Line Barfod ikke frygte det?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Først til fru Sophie Hæstorp Andersen angående forsyningssikkerheden: Det er klart, at hvis der skete noget på Statens Serum Institut, hvis der pludselig skete en eksplosion og hele maskineriet brød sammen eller noget andet, stod vi med et problem. Sådan ville det jo være, uanset hvem der var producent, det er klart.

Men med hensyn til at der kunne være sygdomme i blodet, er fordelene ved Statens Serum Institut jo netop, at man kun behandler blodet i små mængder, fordi det ikke er med profit for øje, men fordi man sætter forsyningssikkerheden og sikkerheden af blodprodukterne så højt. Man behandler det i så små enheder, at hvis det viser sig, at der er sygdom hos en af de donorer, der har leveret blod, kan man meget hurtigt og uden store omkostninger gå ind og hive de portioner blodprodukter, det inficerede blod indgår i, ud. En af de bekymringer, der kan være ved at overlade det til en privatproducent, er jo netop, at de normalt producerer i store enheder, og derfor vil de måske være mindre tilbøjelige til at hive en stor enhed ud, end man er på Statens Serum Institut.

Kl. 15.25

Så til fru Else Theill Sørensen: Der kan være mange gisninger om, hvilke krav amterne vil stille i de udbud, der kommer, men der er ikke noget i lovforslaget, der sikrer, hvad det er for et